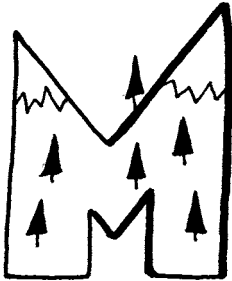
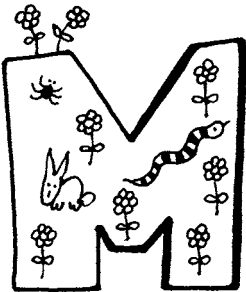

la arta i en iquel

se'n van d' xcursió

Edicions de l'Obrador Imaginari

© JMS - L'Obrador Imaginari

"La Marta i en Miquel se'n van d'excursió" es va iniciar el 1994, va quedar oblidat a una carpeta i es va acabar el 2010

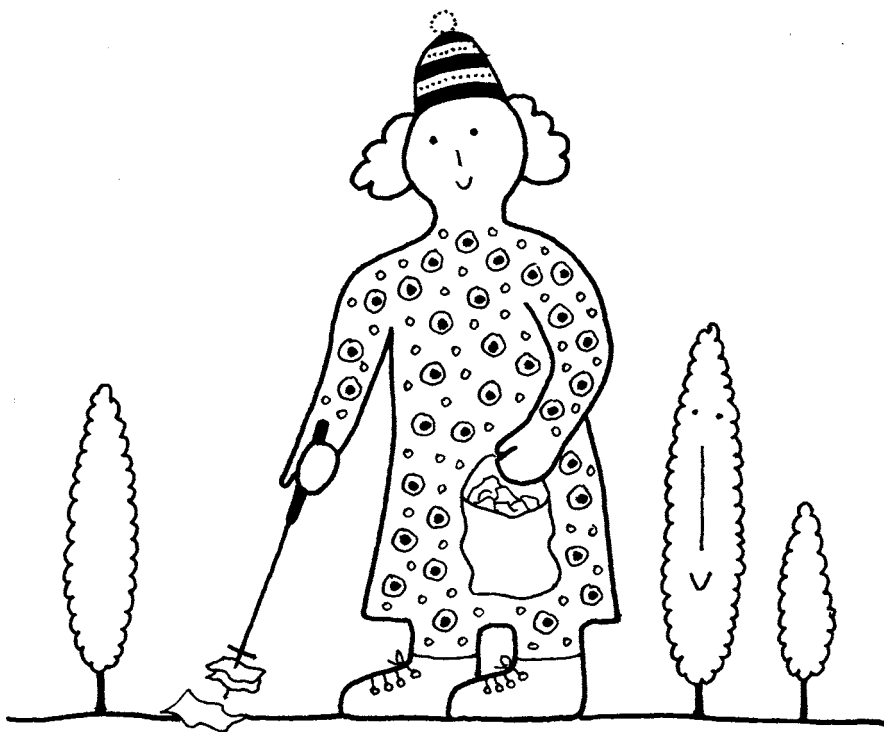
Reproducció autoritzada, sempre que no es faci amb algun tipus de finalitat comercial o lucrativa.

usuaris.tinet.org/jmsl/imaginari

Heus aquí la Marta i en Miquel.
La Marta i en Miquel tenen la
mateixa edat, van a la mateixa escola i
viuen al mateix carrer.
Però són bastant diferents, la Marta
i en Miquel.

La Marta, quan va d'excursió, no
llença mai papers ni plàstics, i sovint fins i
tot recull els que troba.

En canvi en Miquel va deixant al seu darrera un rastre de brutícia , va llençant bosses de pipes i embolcalls de xiclets, així com les llaunes de begudes i els papers dels entrepans.

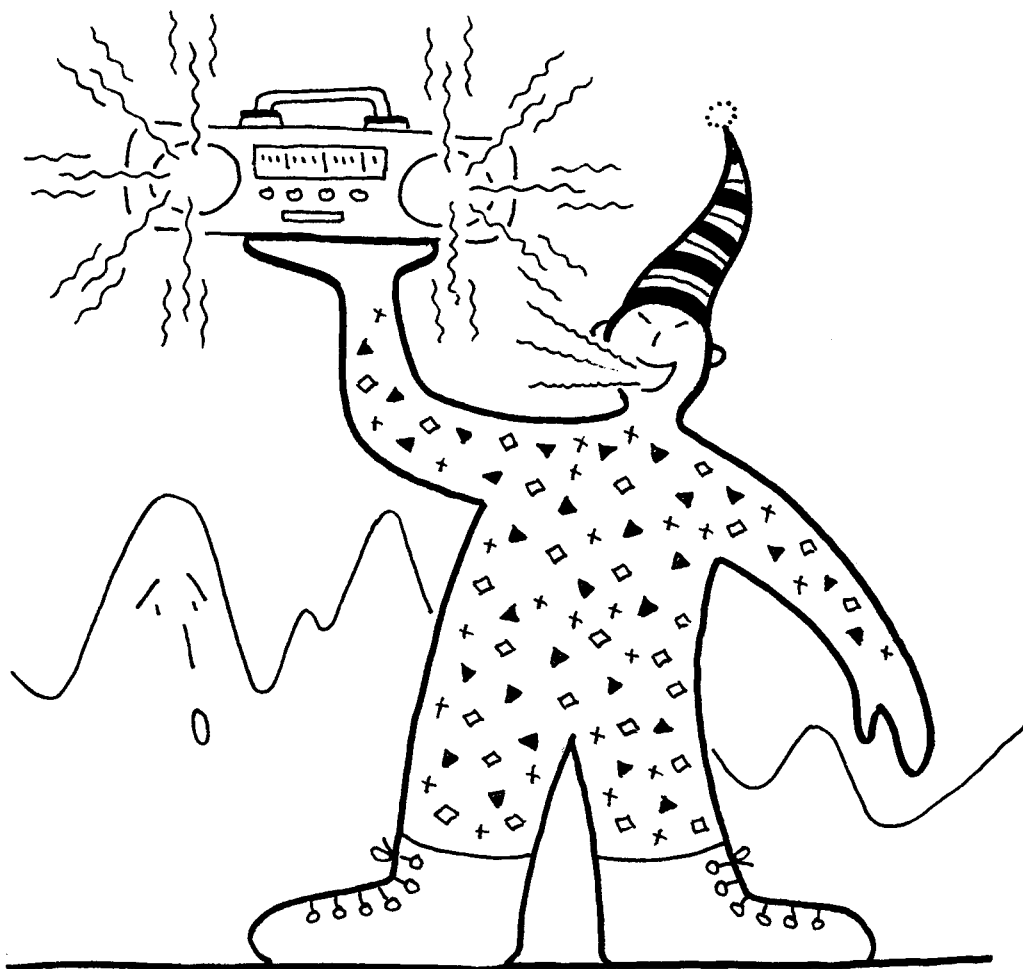
La Marta va pel mig del bosc en silenci, escoltant els ocells i gaudint amb els seus cants.

-Quina meravella!- pensa la Marta mentre escolta els ocells i la remor de les fulles dels arbres somogudes pel vent.

En canvi, en Miquel vol que tothom
s'assabenti de la seva presència.

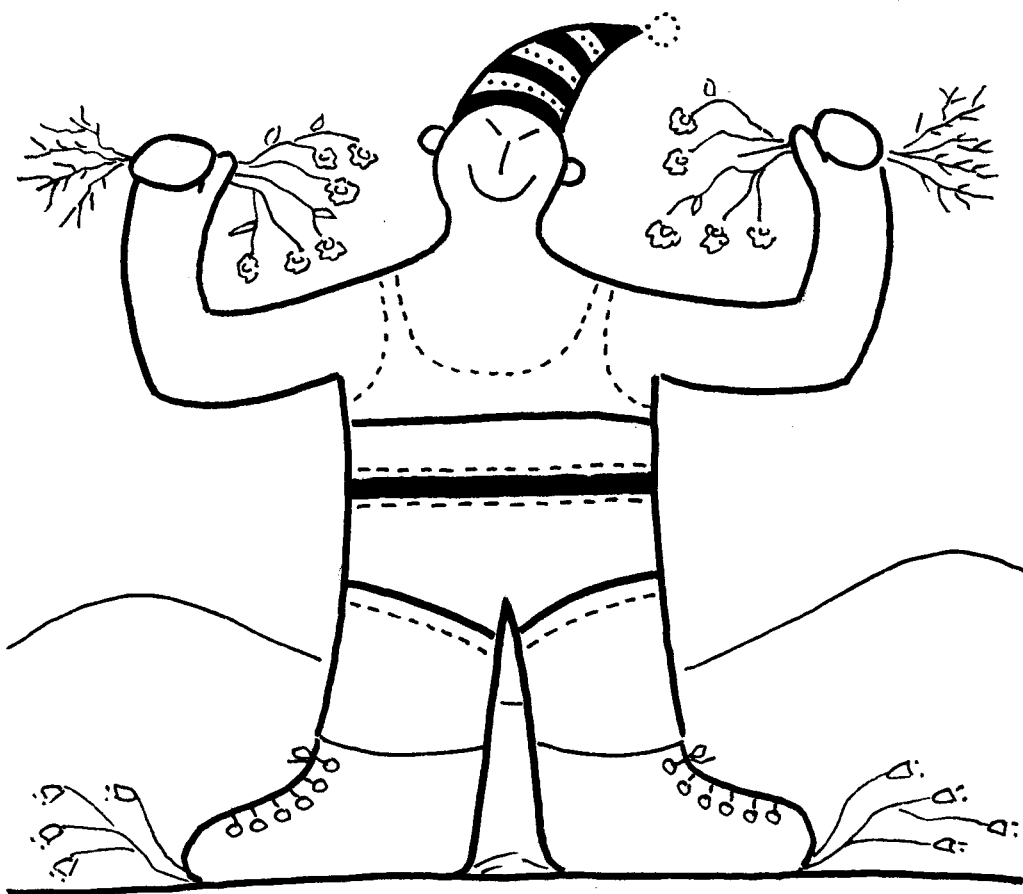
-Ja sóc aquí! Sóc en Miquel!- va
cridant pertot arreu.

La Marta, quan troba alguna planta
o alguna flor que no coneix, s'atura i la
mira atentament. Sent una gran curiositat
per la vegetació del bosc, i li agrada
identificar les espècies noves que troba.

En Miquel se'n riu de la curiositat de la Marta. A ell li és igual trepitjar i arrancar les flors i les plantes, fins i tot li agrada fer-ho. Segons ell no serveixen per a res, només perquè se les mengin els conills, les llagostes i els cargols.

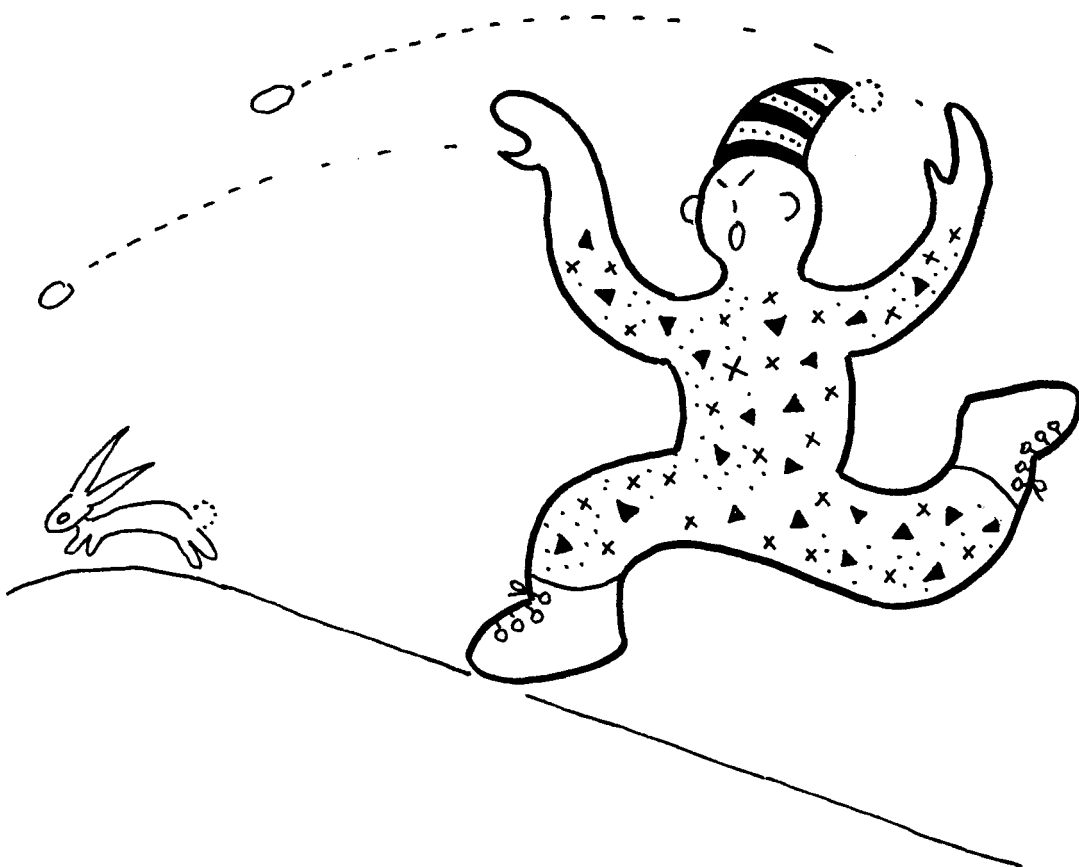

La Marta, quan veu un conill es queda quieta, immòbil. Va observant els seus moviments, com rosega els lletsons i les ravenisses, com mira, cap a una banda i a l'altra, amb les orelles dretes...

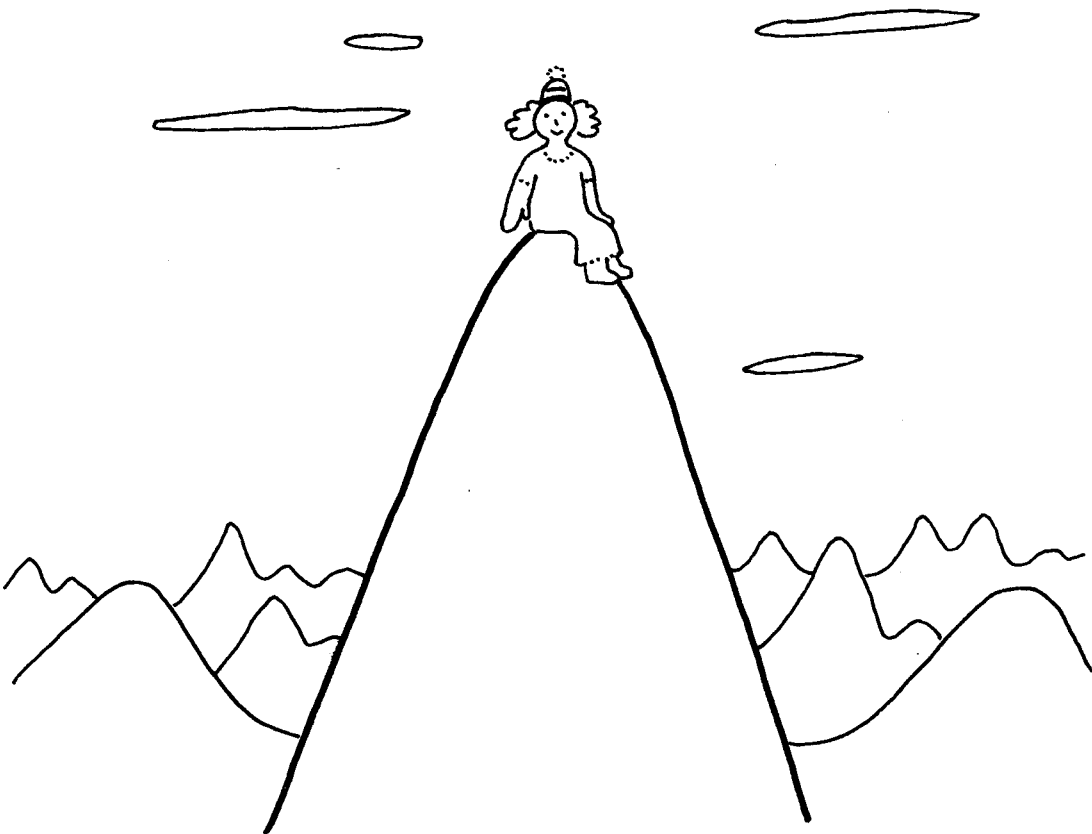
Però si el conill el veu en Miquel
llavors hi ha un gran daltabaix. En Miquel
es posa a cridar com un ximple i l'empaita
tirant-li rocs.

Sort que en Miquel no té gens de
punteria!

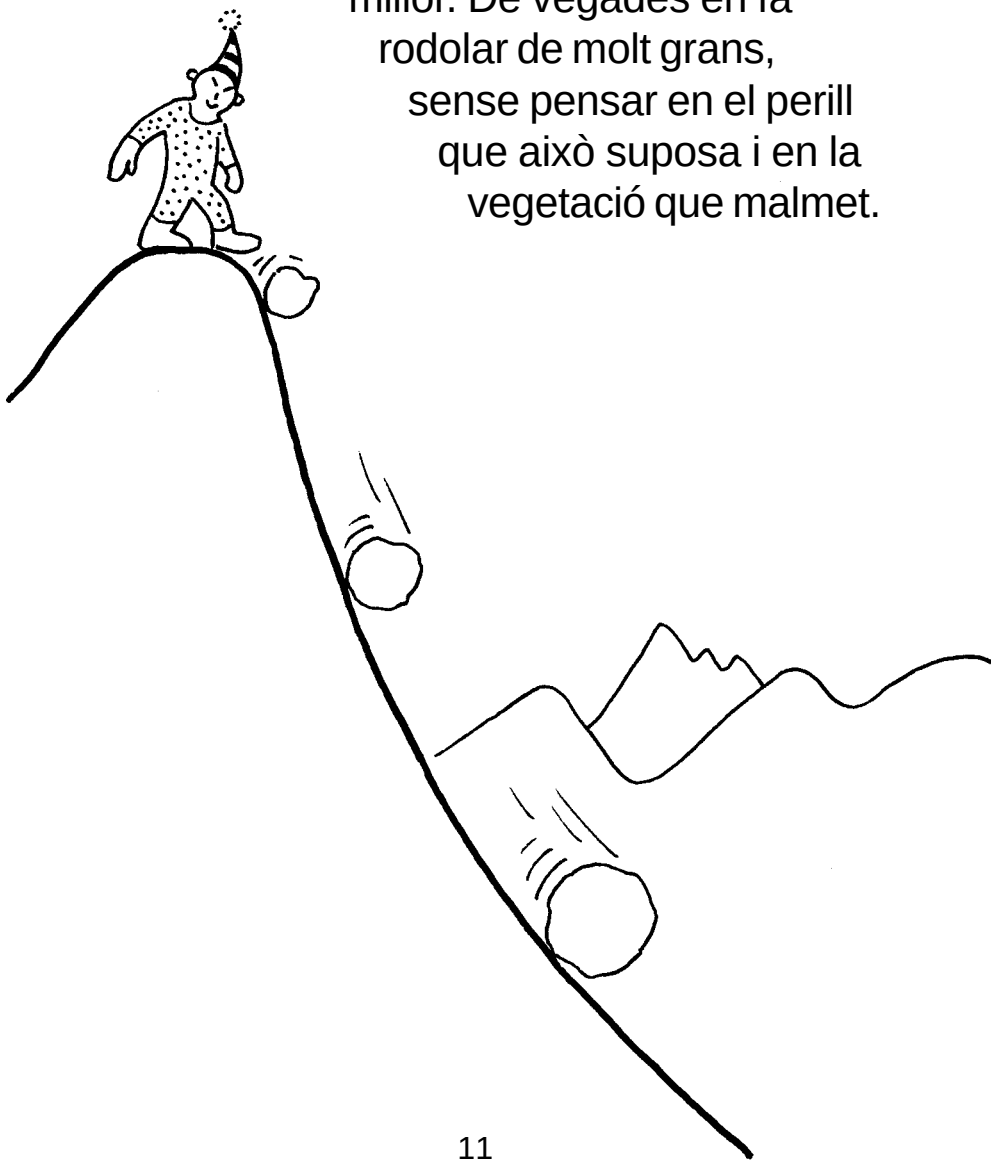

La Marta, quan s'enfila als cims,
s'asseu tranquil.lament i gaudeix dels
horitzons, de la solitud i de la immensitat
que l'envolta.

-Quina meravella!- pensa la Marta
des de dalt dels cims.

En Canvi, en Miquel, quan arriba a
dalt d'un cim si pot de seguida es posa a
tirar pedres cap avall, com més grans
millor. De vegades en fa
rodolar de molt grans,
sense pensar en el perill
que això suposa i en la
vegetació que malmet.

La Marta sap que fer foc al bosc és molt perillós. Vigila molt i mai n'encén.

En canvi en Miquel diu que la Marta és una poruga. Diu que a ell li és igual, que estigui prohibit encendre foc. És un imprudent.

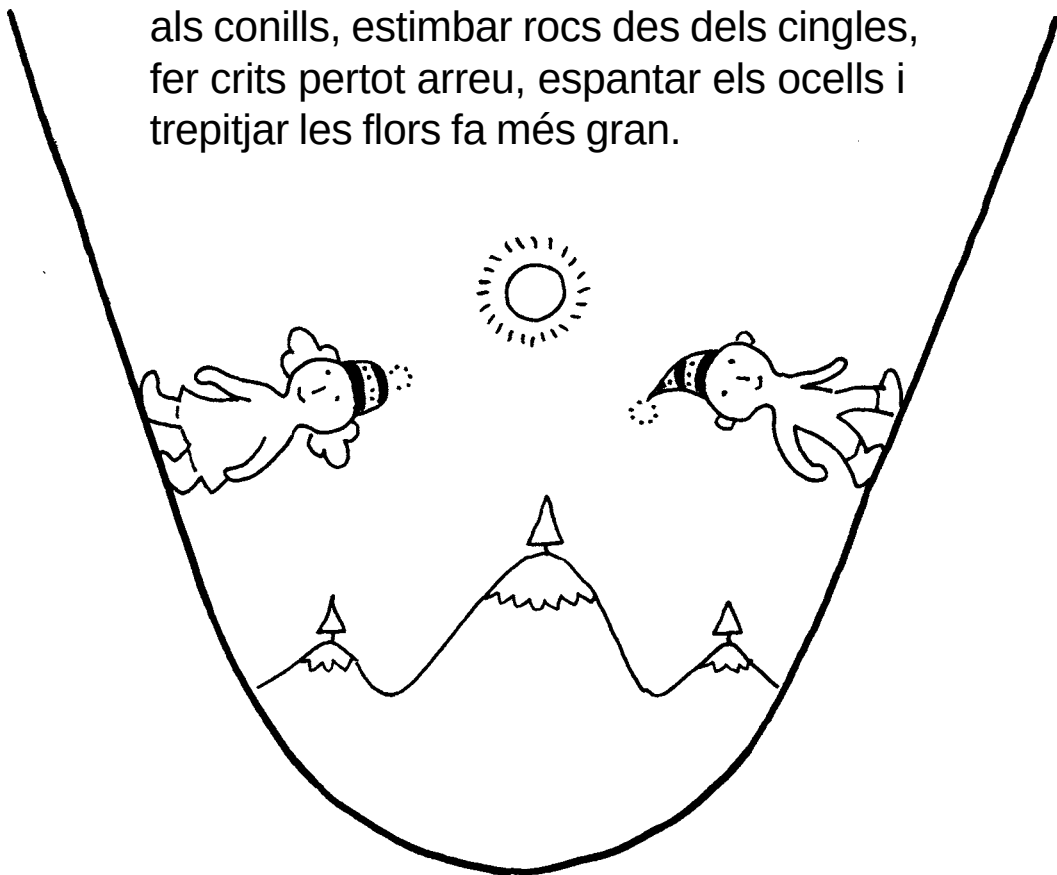
La Marta, quan troba una sargantana a la vora del camí, s'asseu i se la mira. En canvi, si se la troba en Miquel l'atrapa i la fa servir de juguina.

Però com que les sargantanes no són joguines, sovint se li moren. Llavors fa com si no li importés, dissimula, però la veritat és que sent un rau-rau per dins que l'entristeix.

La Marta i en Miquel abans eren molt amics. Però ara la Marta ja no vol anar d'excursió amb en Miquel. Des que en Miquel s'ha tornat tan destraler, la Marta s'estima més anar sola d'excursió, o amb algú altre.

I és que abans en Miquel no era així. Però ara li sembla que tirar pedres als conills, estimbar rocs des dels cingles, fer crits pertot arreu, espantar els ocells i trepitjar les flors fa més gran.

En Miquel es pensa que si fa molts crits i algunes bestieses la gent l'admirarà. De fet, en Miquel és un bon noi, el que passa és que últimament està una mica esverat.

Encara que se'n rigui, el cert és que enveja la Marta. Ella s'ho passa bé sense fer estropicis i, en canvi, ell no en sap, i ha de dissimular fent-se el valent.

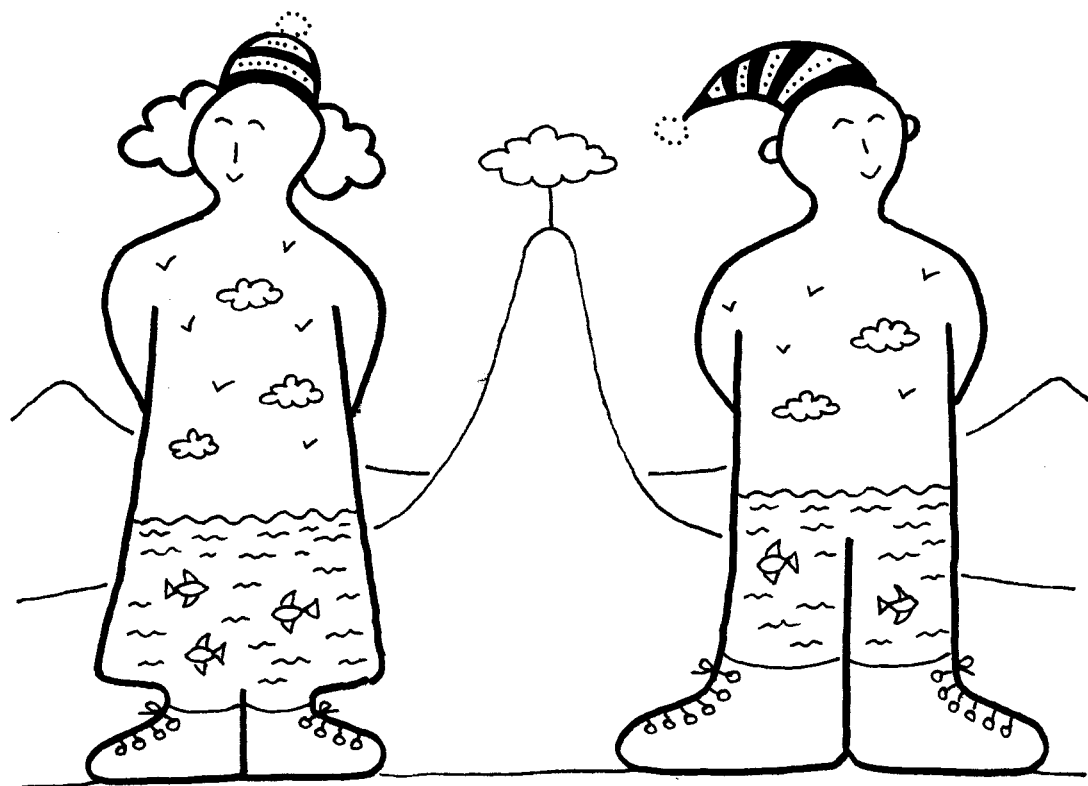

A la Marta li agradaria poder tornar a anar d'excursió amb en Miquel. I a en Miquel també li agradaria, poder tornar a anar d'excursió amb la Marta.

I és que en Miquel, encara que se'n rigui de tot, i també de la Marta, la veritat és que l'aprecia molt.

I la Marta, encara que en Miquel estigui tan esverat, també l'aprecia.

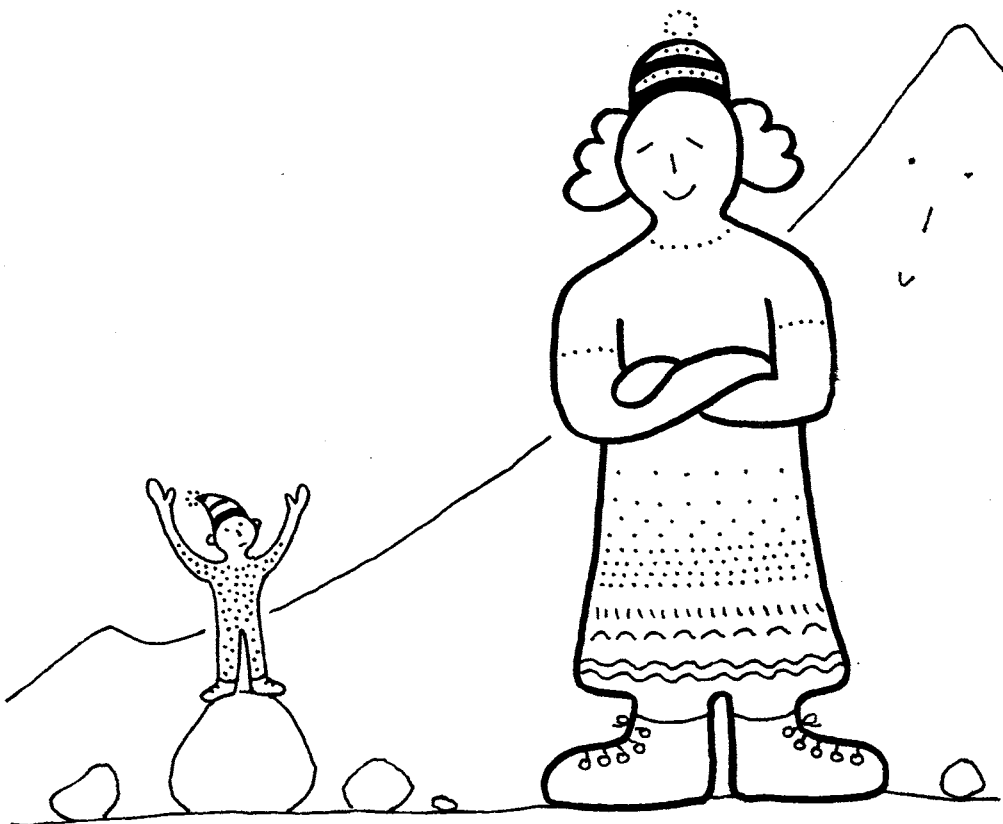
Això de l'amistat és un misteri bonic.

La Marta estima en Miquel i sap
que un dia en Miquel es cansarà de fer el
pocasolta.

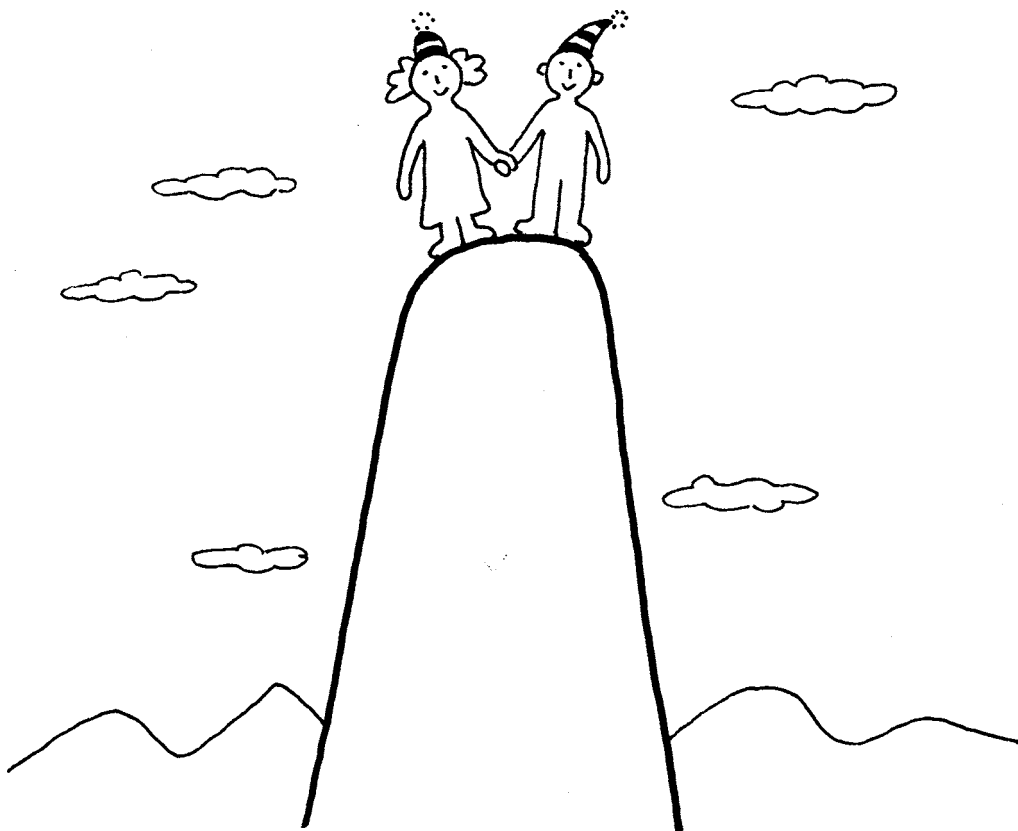
Fer el pocasolta és més cansat del
que sembla. Quan en Miquel se'n cansi,
llavors es començarà a fer gran de debò.

Però, és clar, de vegades hi ha gent
a la que li costa més, això de fer-se gran.

-Cal tenir una mica de paciència-
pensa la Marta. I esperar que,
mentrestant, en Miquel no faci cap
calamitat massa greu.

Sí, serà un gran dia, el dia que en
Miquel es cansi de fer-se el gran i acabi
de créixer. I quines excursions més
meravelloses que llavors faran els dos
junts!

Fi